

İyi Kötü Savaşı

– Mecaz Adam · 04 Nisan 2015

Onunla yine aynı yerde buluştuk. Kadıköy'den Eminönü'ne geçtim. Beni bekliyordu kafede. Yüzündeki somurtkanlığa bir anlam veremedim. Masaya yaklaştım. Tam elimi uzatıp yanaklarından öpecekken geri çekildi. Ve soğuk bir tavırla sıktı elimi. "Seni beklettiğim için özür dilerim ama böyle tavır alma trafiği biliyorsun " dedim. "Üzme kendini tavır aldığım falan yok. Biraz moralim bozuk o kadar. Seninle alakası yok' 'dedi. İçime birazcık da olsa ferahlık gelmişti. Birkaç şaka yapıp ortamı yumuşatmak istedim. Güldürmeyi başardım diye sevinirken birden ağlamaya başladı. Ne olduğunu anlamadım. Bir süre üstüne gitmedim. İyice ağladıktan sonra birazcık olsun sakinleşmişti. Öyle güzel bakıyordu ki ağlarken bile güzel olabiliyordu. Yüzü yağmur sonrası çıkan gök kuşağı gibi rengârenkti. "Sen bu hayatta gördüğüm en merhametli ve de en iyi insansın. Kendime güvenmediğim kadar güvende hissediyorum kendimi senin yanındayken. Arkadaşlarım buna baba sıcaklığı diyorlar. Ben hiç bilemedim bu sıcaklığı. Annem ben daha üç yaşındayken öldü. O günden sonra halamı annem bildim. O baktı hep bana. Evlat gibi sevdi beni. Evladı demiyorum. Evlat gibi... Çünkü onun çocuğu olmuyordu. Biliyor musun? Annem öldükten sonra halamın çocuğu olmuyor diye eniştem onu döverek dışarı attı. Ve hiçbir suçu günahı yokken onu boşadı. Halam her akşam ağlıyor. Ağladığını görmeyelim diye yorgan altında ağlıyor. Babam uyusa da beni uyku tutmuyor. Onun evlada olan hasreti, benim anneme olan hasretim bitmek bilmiyor. Her gece gözyaşlarımız sel olup akıyor. Ellerini ellerimin arasına alıp" Üzülme hayatım. Hepsi geçecek" dedim. Teselli olsun diye yaptığım hareket onu iyice zıvanadan çıkardı. Başlandı söylenmeye. "Sen annesizlik nedir bilir misin? Okula, beni ilk annem götürsün istemiştin. Annem örsün o bukle saçlarımı. Ama olmadı hayat denen acımasız katil anneme en muhtaç olduğum zamanda aldı canını. Annesinden dayak yemesine rağmen anne diyebilmektir aşk. Keşke benimde annem sağ olsaydı da her gece dayak yeseydim. Annelerin vurduğu yerde güller açarmış benim elime hep dikenler battı. Gülüm kül oldu artık yok. Tıpkı akıp giden zaman gibi..."

Bir ay olmuştu birlikteliğimiz ama ilk kez duyuyordum hayat hikâyesini. Gerçekten de hazin bir öyküydü. Öyle her babayığidin kaldırabileceği bir acı değildi yaşadıkları. Hayat onu daha on sekizinde genç bir kız iken olgunlaştırmıştı. Ama bir o kadar da acımasız yapmıştı. Sevgilimin sakinleştiğinden emin olduğum bir anda söze girdim." Hayat hikâyen gerçekten sabır gerektiren bir şey. Ama bizden daha kötü şartlar altında yaşayan insanlarda var. Öyle talihsiz evlatlar var ki annelerini doğum sırasındayken kaybeden. Öyle anneler, öyle babalar var ki çocuğuna alamadığı ayakkabı için günlerce ağlayan. Ve bir not bırakıp bu hayata veda etmek zorunda kalan. Peki, sen çocuğunu yaşatmak durumundayken kendini asan babanın çaresizliğini bilir misin? Her gece aç uyuyan çocukları, çocuklarına yemek pişiriyorum diye taş kaynatan biçare anneleri... Bilemesin tabi bilemeyiz. Çünkü biz hep kendi istediğimiz olsun telaşındayız. Önümüze konulan yemekleri elimizin tersiyle itiyoruz. Bir parça ekmek bulamadı diye ölen insanların olduğunu düşünmeden. Dünyaca ünlü yazarında dediği gibi " Başkalarına çamur atmadan önce iki kere düşün. Çünkü ilk önce senin elin kirlenecek" şimdi bir şişman insan geçse çok yemişte şişmiş deriz.

Onun bir hastalığı olabileceğini hiç düşünmeden. Çöpten bir şey bulup yiyen adama tiksinierek bakarız. Onun yiyecek bir parça ekmek dahi bulamadığını bilmeden. Şimdi söylesene biraz dert dediğimiz şeyler sence ne kadar acı verebilir ki?"

Bir müddet sessiz kaldık. Etrafı izledik uzun uzun. Bir tek laf çıkmadı ağızımızdan. Etrafa bakınırken, bir aile dikkatimi çekti. Anne ve iki evladı oturmuşlardı bir bankın üzerine. Çocukların acıktığı yüzlerinden okunuyordu. Anne çantasından haşlanmış patates çıkardı. Soyup iki kardeş arasında pay etti. Çocuklar bir yandan elindeki patatesi yemeye çalışırken, diğer yandan da başka masalardaki insanlara bakıyordu. Kadın çocuklarını bir müddet kendi hallerine bırakıp onlardan ayrı bir banka oturdu. Bende dışarı çıktım. Teyze tavuk döner satan lokantaya iç çekerek bakıyordu. Bir yandan da elindeki yüzüğe bakıyordu. O an her şeyi unutmuştum. Ne sevgilimin yalnız kalması umurumdaydı. Ne de etraftakilerin şaşkın bakışları. Kadının o biçare halini görünce kendimi zor tuttum. Hemen içeri girip dört tane yarım ekmek söyledim. Onları aldığım gibi teyzenin yanına gittim. "Çocuklar seni bekliyor" dedim. Elimdekileri onlara verdim. Bir tanesini de kendim aldım. Teyzenin şaşkın bakışlarını yok etmek için. "Teyzeciğim bu mekânın bilmem kaçınıcı müşterisi olduğumuz için bunları bizlere ikram ettiler." dedim. Kadın çocuklarıyla birlikte, onları izlediğim andan itibaren ilk kez gülüyorlardı. "Yalan söylemeyi beceremiyorum değil mi?" dedim. Teyze de "Hem de hiç beceremiyorsun. Zaten dürüst ve merhametli olmak yakışıyor sana" dedi. Bende onlar gibi ilk kez güldüm. Kız arkadaşımın hayat hikâyesini dinlediğimden beri. "Soğutmadan yiyelim" dedim. Ayran eşliğinde güzel bir öğle yemeği olmuştu. Gitmem gerekiyor deyip kalktım yerimden. Elif'imın yanına ilerledim. Masa da kimse yoktu. Lavaboya kadar gitti sandım. İşin aslını öğrenmem masanın üzerinde duran kâğıdı okuyana denk sürdü. Kâğıt da yalnızca bir söz vardı." Sen hayal edemeyeceğim kadar iyisin. Hayal etmeye çalışıp da kirletmek istemiyorum elveda"

Bir süre ne yapacağımı bilemedim. Son sözler bir tokat gibiydi. Ağlasam mı gülssem mi bilemedim. Başımıza gelen bir talihsiz olayda kaza almadan kurtulduğumuzda verilmiş bir sadakamız varmış deriz her zaman. Şükür ki yara alandan kurtuldum bu kazadan. Kaza değil aslında kurtuluş. Sadece gözyaşlarım gidişine kaza süsü veriyor.

Ben sandığın kadar iyi değildim aslında. Gittiğinden beri kanıyor yüreğim. Ne kadar da kolay çıkmıştı ağızından o sözler. Peki, o söz düşerken dudaklarından gözünden dudaklarına hiçbir damla yaş gelmedi mi?

Gidişin terk edişin anlamına gelmiyor sevdiğim. Bende biteceğin günü mahşer bil. Çünkü o an tadacağın büyük bir azap olacak vicdan azabı...

Hayat seni olgunlaştırdı sandım. Oysa yanılmışım yalnızca gözlerini kör etmiş. Nereden mi biliyorum. Çünkü sen gidene kadar aşkın gözü kördür tarifine uygun yaşıyordum. Şimdi gözlerimi açtım. Hayalimdeki dünyadan daha acımasızmış gördüğüm dünya. Şimdi ağlama vaktidir. Sende hoşça kal gerçi onu bile beceremezsin. Kalmak sana göre değil, hoş git öyleyse...

Sana çok kızgınım. Beni öldürürken bile kalbimdeki yerin değişmiyor diye. İyi kötü savaşı verdiğimiz mücadele. Mađlup olan benmişim gibi görünse de, aslında sensin biten. İçimdeki cesedini topla da öyle git. Toz yapmasın küllerin. Bu kez gerçekten git öyle her kafan estiğinde uğrayacağın bir seyahat olmasın gidişin. Çünkü döndüğünde bende uzun bir seyahate çıkacağım. Bir daha dönmemek üzere gidiyorum. Üzülme böyle zamanlarda küfretme sakın. şiir et gitsin...